

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 listopada 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Niderlandy) – R.N.N.S. (C-225/19), K.A. (C-226/19) / Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawy połączone C-225/19 i C-226/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Wspólnotowy kodeks wizowy – Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 – Artykuł 32 ust. 1 – 3 – Decyzja o odmowie wydania wizego – Załącznik VI – Standardowy formularz – Uzasadnienie – Zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub dla stosunków międzynarodowych jednego lub kilku państw członkowskich – Artykuł 22 – Procedura zasięgnięcia opinii organów centralnych innych państw członkowskich – Sprzeciw wobec wydania wizego – Odwołanie od decyzji o odmowie wydania wizego – Zakres kontroli sądowej – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do skutecznego środka prawnego]

(2021/C 35/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.N.N.S. (C-225/19), K.A. (C-226/19)

Strona pozwana: Minister van Buitenlandse Zaken

Sentencja

Artykuł 32 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze nakłada na państwo członkowskie, które wydało ostateczną decyzję o odmowie wydania wizego na podstawie art. 32 ust. 1 lit. a) ppkt (vi) rozporządzenia nr 810/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 610/2013, z powodu sprzeciwu wobec wydania wizego wyrażonego przez inne państwo członkowskie, obowiązek wskazania w tej decyzji tożsamości państwa członkowskiego, które wyraziło taki sprzeciw, konkretnej podstawy odmowy opartej na tym sprzeciwie, w stosownym wypadku wraz z istotą powodów wspomnianego sprzeciwu, jak również wskazania organu, do którego osoba ubiegająca się o wizę może się zwrócić, by poznać dostępne w tym innym państwie członkowskim środki odwoławcze, a po drugie, że w sytuacji gdy przeciwko tej samej decyzji zostaje wniesione odwołanie na podstawie art. 32 ust. 3 rozporządzenia nr 810/2009, zmienionego rozporządzeniem nr 610/2013, sądy państwa członkowskiego, które podjęło tę ostatnią decyzję, nie mogą badać materialnej zgodności z prawem sprzeciwu wobec wydania wizego wyrażonego przez inne państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 187 z 3.6.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Cluj – Rumunia) – Banca B. SA / A.A.A.

(Sprawa C-269/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Dyrektywa 93/13/EWG – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Zastąpienie nieuczciwego warunku – Sposób obliczania zmiennej stopy procentowej – Dopuszczalność – Wezwanie stron do podjęcia negocjacji]

(2021/C 35/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Banca B. SA

Druga strona postępowania: A.A.A.

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że w następstwie stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunków określających mechanizm ustalania zmiennej stopy procentowej w umowie kredytowej takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym oraz w sytuacji gdy umowa ta nie może dalej obowiązywać po usunięciu z niej danych nieuczciwych warunków, gdy unieważnienie rzeczony umowy powodowałoby szczególnie szkodliwe konsekwencje dla konsumenta i gdy nie istnieje żaden przepis prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, sąd krajowy powinien podjąć, z pełnym uwzględnieniem prawa krajowego, wszelkie niezbędne środki mające na celu ochronę konsumenta przed szczególnie szkodliwymi konsekwencjami, jakie może wyrzucić unieważnienie owej umowy. W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym nic nie stoi na przeszkodzie w szczególności temu, aby sąd krajowy wezwał strony do podjęcia negocjacji w celu ustalenia sposobu obliczania stopy procentowej, o ile określi on ramy tych negocjacji, a ich celem będzie ustanowienie rzeczywistej równowagi między prawami i obowiązkami stron umowy, z uwzględnieniem w szczególności leżącego u podstaw dyrektywy 93/13 celu ochrony konsumenta.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Istituto nazionale della previdenza sociale / WS

(Sprawa C-302/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/98/UE – Prawa pracowników z państw trzecich posiadających jedno zezwolenie – Artykuł 12 – Prawo do równego traktowania – Zabezpieczenie społeczne – Uregulowanie państwa członkowskiego wyłączające dla celów ustalenia praw do świadczenia rodzinnego członków rodziny posiadacza jednego zezwolenia, którzy nie przebywają na terytorium tego państwa członkowskiego]

(2021/C 35/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Istituto nazionale della previdenza sociale

Druga strona postępowania: WS

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego do celów ustalenia praw do świadczenia z zabezpieczenia społecznego nie uwzględnia się członków rodziny posiadacza jednego zezwolenia w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy, którzy przebywają nie na terytorium tego państwa członkowskiego, lecz w państwie trzecim, mimo że uwzględnia się członków rodziny obywatela wspomnianego państwa członkowskiego, którzy przebywają w państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.